

רע"פ 4224/14 - מרצל ברונשטיין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4224/14

לפני:

כבוד השופט א' שם

ה המבקש:

מרצל ברונשטיין

נ ג ד

המשיבת:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזqi בתל אביב-יפו, מיום 1.5.2014, בעפ"ת 14-04-25014, שניתן על ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

ה המבקש:

בעצמו

החלטה

1. לפניה בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזqi בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף), בעפ"ת 14-04-25014, מיום 1.5.2014, בגין נדחה ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין של בית משפט השלום בתל אביב-יפו, שבו כב' השופט ש' קריספין-אברהם (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 13-01-10870, מיום 5.3.2014.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 8.9.2012, נהג המבקש ברכבו בשדרות רוקח בתל אביב. שוטרת שהיתה באותו מקום, מסרה לו הודעת כניסה בגין אי ציות לרמזור אדום, לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. המבקש כפר במיחס לו ובקיש להישפט, ועל כן התנהל דיון הוכחות בבית המשפט לתעבורה. השוטרת העידה כי המבקש לא צית לרמזור אדום.

עמוד 1

המבקש העיד להגנתו, כי שעה שנכנס לזכות, האור ברמזוֹר היה יורך. לדברי המבקש, מערכת הרמזוריים באזור מתואמת כך שיוציאר "גל יורך" עבור רכבים המגיעים מן הכוון בו נסע, ומכאן שלא יתכן שהאור ברמזוֹר היה אדום באותה העת. לחיזוק טענה זו, זמן המבקש לעודות את שמעון קיסליבץ, מהנדס בעיירית תל אביב (להלן: המהנדס). ואולם, עדותו של המהנדס לא חיזקה את גרסת הגנה, שכן לדברי המהנדס, "גם אם הוא [ה המבקש] עבר בירוק את הצומת של רוקח-גני התערוכה, לא אומר בהכרח שהוא עבר בירוק את הצומת של רוקח-שטרית". הינו, הזמן פעליהם של הרמזוריים איננו מבטיח, כי נdeg ש עבר ברמזוֹר הראשון באור יורך, לא יתקל ברמזוֹר אדום בהגיעו לرمזוֹר השני, שהוא הרלוונטי לעניינו.

3. בית המשפט לתעבורה התרשם כי עדותה של השוטרת הייתה "ענינית, בהירה, עקבית ולא נסתירה בחקירה נגדית", בעוד שה המבקש הותיר רושם של אדם אשר "נתפס לדבר טעות ואין מוכן להודות בה". עוד ציין, כי לא עליה בידי המבקש לבסס את טענת הגנה, לפיה קיים תיאום בין הרמזוריים באופן האמור. לאחר זאת, הרשיע בית המשפט לטעבורה את המבקש במיחס לו, וגורר עלייו לשלם קנס בסך 1,400 ש"ח.

4. המבקש ערער על ההחלטה הדין לביות המשפט המחוֹז בטל א'יב-יפו. בית המשפט המחוֹז ציין כי הוא הפך שוב ושוב בחומר הראיתי, אך לא ראה מקום להתערב בפסק דין של בית המשפט לטעבורה, ולפיכך נדחה הערעור.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשת לרשות ערעור, חזר המבקש והלין על הרשותו, אשר מבוססת על עדות יחידה בלבד. מרבית טענותו של המבקש, אשר איננו מיוצג, הופנו נגד ההליך בבית המשפט לטעבורה. בין היתר נטען, כי בית המשפט לא התיר לבקשת להציג בפניו סרטוני וידאו ל"שחזור האירוע", והתעלם מתרשים שנערכו על-ידי המבקש. עוד נטען, כי השוטרת לא דיבקה בעדותה, וכי בית המשפט לא ניתן לבקשת לחקור את המהנדס כרצונו.

דין והכרעה

6. לאחר שעינתי בבקשת ובנטפחה, סבורני כי דינה להידוחות. אמות המידה לקבלת רשות ערעור "בגיגול שלישי", נקבעו זה מכבר בפסיקה, והבקשה שלפני איננה עומדת בהן. טענותו של המבקש אין חרוגות כהוא זה מעניינו הפרטיו, ולא מצאתי כי נגרם לו עיות דין או שמתקיימים כלפיו שיקוליצדק המצדיקים ליתן רשות ערעור (רע"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (22.6.2014); רע"פ 4081/14 אבדר נ' מדינת ישראל (19.6.2014); רע"פ 4070/14 פלוני נ' מדינת ישראל (17.6.2014)).

7. גם לגופו של עניין, אין ידי לקבל את טענותו של המבקש. כפי שציין בית המשפט המחוֹז, והדברים זוכים לשנה תוקף בשלב זה, ערכאת הערעור איננה נוטה להתערב במצבאי מהימנות ועובדת, שנקבעו על-ידי הערכאה הדינונית. זאת, בפרט נוכח היתרון הניכר לערכאה הדינונית, אשר זוכה להתרשם באופן ישיר מן העדים הנשמעים בפניה (רע"פ 8884/13 מונטיאן נ' מדינת ישראל (11.6.2014); רע"פ 913/14 מוצאפי נ' מדינת ישראל (6.4.2014); רע"פ 1223/14 גוהר נ' מדינת ישראל (26.3.2014)). במקורה דן, העדיף בית המשפט לטעבורה את עדותה של השוטרת

על פני עדותו של המבוקש, וקבע כי ביצוע העבירה הוכח מעיל לספק סביר. בית המשפט המוחזק לא מצא עילה להתערבות בפסק דין של בית המשפט לטעבורה, וגם אני אינני רואה בבקשתה דבר אשר בכוחו לעורר ספק בקביעות העובדותיות הרלוונטיות להרשעה.

.8. לאור האמור, הבקשה לרשوت ערעור נדחת בזאת.

ניתנה היום, כ"ג בסיוון התשע"ד (24.6.2014).

ש י פ ט
